

Neděle 2. po Zjevení
Ag2,1-10
16.1.2022

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista.

Introit:

Rozhlédni se kolem a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě;
zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány.
Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší,
neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů.

Píseň: 81

Čtení: J20,19-29

Píseň: 287

Kázání: Ag1,15;2,1-10

Dali se do díla na domě Hospodina zástupů, svého Boha, dvacátého čtvrtého dne šestého měsíce druhého roku vlády krále Daria. Zerubábel-místodržitel Judeje, Jósua-velký kněz, vyslyšeli volání Hospodina Boha zástupů, který promluvil ústy proroka Agea. Konečně lidé se začali zajímat o něco jiného než o své domy, rodiny, obchody, nářky nad svojí bídou a ubohostí. Začali stavět chrám.

Nacházíme se opět v době svátků. Přesně *dvacátého prvního dne sedmého měsíce*. Čas navrátilců, ale i náš čas, je ohraničen dobou svátků. Jako světýlka tyto svátky svítí, aby nám ukazovaly cestu k Bohu.

Při slavnosti stánků lidé znovu vstupují do příběhu přebývání na poušti po vyvedení z Egypta Hospodinem zástupů. Na památku těchto svátků si staví provizorní příbytky, ve kterých v době svátků bydlí.

V době slavení těchto svátků byl vysvěcen Šalamounův chrám, který se nyní opravuje. Dalo by se říci, je v rekonstrukci.

Staví se, ale možná není čas, není materiál, možná i peníze nějak docházejí. Možná je i málo lidí, kteří pomáhají na stavbě. Možná dochází i kuráž i vytrvalost. Je po vinobraní, a tak lidé myslí více na uložení sklizně než na stavbu chrámu. Nenecháme přeci zkazit sesbírané víno.

Je opravdu Hospodin králem, jak si též při svátku stánků vždy lidé připomínají? Není vše jen pachtění? Není vše jen vzpomínání na první chrám, pobořený cizáky? Není vše snažení marné? To vše možná doléhá na lidi snažící se vybudovat nový chrám. Lid je zahleděn více do minulosti, vzpomínání, jaké to vše bylo krásné.

Opět Hospodin zástupů, tedy Bůh jakési bojové jednotky, se snaží lidi, kteří staví chrám, povzbudit.

Opět jako v předchozím oddílu Hospodin nic lidu nevyčítá. Klade jen otázky. Chce, aby se Zerubábel, Jóšua i lid zamyslel nad svými myšlenkami, svým směřováním, svým konáním. *Kdo zůstal mezi vámi z těch, kteří viděli tento dům v jeho prvotní slávě? A jaký jej vidíte nyní? Není ve vašich očích jen pouhé nic?* Jako by Bůh ústy proroka říkal: Nechte už toho ohlížení se. Stejně vaše vzpomínky jsou vzpomínky těch, kteří vám vyprávěli o slávě chrámu. Ale co se s tou nádherou stalo? To kvůli nevěře byl chrám zbořen. Ne Hospodin, ale kvůli vašim nevěnostem se to stalo. Nechte již toho obviňování a zoufání! Zanechte vzpomínání! Opusťte vzpomínání na to, kolik nás sedělo v kostele, kolik dětí chodilo do nedělní školy, kolik konfirmandů bylo každým rokem. To je pryč. S čím se můžete na tomto místě setkat, je moje – tedy Hospodinova – přítomnost.

Avšak vzchopte se, a vzchopte se všichni. Ne, jen někdo, ale všichni, kteří jste tu. Všichni, kteří jste dnes přišli. *Dejte se do díla, neboť jsem s vámi, je výrok Hospodina zástupů, podle slova, kterým jsem se vám zavázal, když jste vyšli z Egypta.* Platí toto slovo i nám? My máme postaveno, zrekonstruováno, už jsme, už jsme se zmožili. Do jakého díla bychom se měli dát?

Nevím, ale věřím, že nejde jen o zdi, okna, nátěry, lavice, světla, stůl Páně. Jde též o to, co po vybudování bude uvnitř. Kostel, chrám, může být krásně zrekonstruován, ale může být v něm prázdno a pusto, zima a sychravo.

To, že budování sboru, církve, dá někdy všem zúčastněným námahu, to nám vzkazuje ústy proroka Agea Hospodin zástupů. A je to někdy dosti úmorná, nevďěčná práce. Často vede ke skepsi, rezignaci, strachu i malomyslnosti. Hospodin ústy Agea nám vzkazuje, abychom neusnuli opojeni našim úspěchem, který je jako vůně vína při vinobraní.

Avšak vzchopte se! Toto napomenutí by však bylo jako sypaná sůl do rány, kdyby zde skončilo, a Bůh nad námi vyřkl jenom tato slova. Kdyby bylo jen napomenutí. Důležité je pokračování napomenutí: *neboť jsem s vámi*. Kdyby Bůh jen trestal, napomínal, možná že by nás to vrhlo ještě do větší beznaděje. Máme uvěřit tomu, že při nás Bůh stojí, že s námi dokonce je.

Bůh nás v únavě, námaze, pochybnostech, v tom našem snažení nenechává samotné. Je s námi a je při díle. Dokonce jeho *duch stojí uprostřed nás*. Věřím, že i tento výrok patří nám, kdykoli se tu scházíme, kdykoli vyznáváme, že Bůh je králem, kdykoli jej chválíme, kdykoli vyznáváme, že Bůh v Ježíši Kristu stojí uprostřed nás.

Možná se zeptáte, proč by Bůh zrovna byl nejen s námi, ale i uprostřed nás? Jak to přijde?

Ještě jednou, a bude to brzy, zatřesu nebem a zemí, mořem i souší. Zatřesu všemi národy, a přijdou s tím nejvzácnějším, co mají; a slávou naplním tento dům, praví Hospodin zástupů. Toto zaslíbení nám již zní v pohledu novozákonních událostí. Vše se zatřáslo, když na kříži umíral ten, který se nakonec zjevil uprostřed svých učedníků. Ano, ten Král králů a Pán pánů, ukřížovaný a vzkříšený Kristus. Pakliže budeme ve víře odvážní a postavíme Krista do středu našeho konání a činění, naše práce bude možná zdlouhavá, úmorná, pracná, ale tato práce má naději, a nejen to. Má zaslíbení pokoje, ve kterém můžeme nejen spočinout, ale i nabrat sílu do našich všedních dnů.

Pane, prosíme, buď uprostřed nás.

Amen.

Píseň: 703

Poslání:

Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.
Nestydte se tedy vydávat svědectví o našem Pánu.

Požehnání:

Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši,
když maličko potrpíte, on dokonalé vás učíň, utvrdí, zmocni i upevni,
jemuž sláva a císařství na věky věků.
Amen.

Píseň: 412